

Î N C H E I E R E

23 iunie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul -Valeriu Doagă

Judecătorii - Iuliana Oprea, Sveatoslav Moldovan

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Eni Victor,
în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Eni Victor împotriva
societății pe acțiuni “ASITO”, intervenient accesoriu Duca Vitalie cu privire la repararea
prejudiciului material și încasarea cheltuielilor de judecată,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 03 februarie 2016

c o n s t a t ă :

La 27 mai 2014 Eni Victor a depus cerere de chemare în judecată împotriva SA
„ASITO”, intervenient accesoriu Duca Vitalie cu privire la repararea prejudiciului material și
încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a menționat că, în rezultatul accidentului rutier provocat de Duca
Vitalie la data de 23 aprilie 2012 i s-au cauzat vătămări corporale grave cu pierderea
capacității de muncă în proporție de 40% și i-a fost deteriorat complet automobilul ce-i
aparține de model Renault Kangoo cu numărul de înmatriculare ORBG 441.

Relevă că, prin sentința Judecătorei Orhei din 27 decembrie 2013 Duca Vitalie a fost
recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) din Codul
penal, totodată acțiunea sa civilă înaintată în cadrul procesului penal vizat a fost admisă în
principiu, urmînd ca asupra cuantumului acesteia să se pronunțe instanța de judecată în
ordinea procedurii civile.

Afirmă că, Duca Vitalie la momentul accidentului rutier dispunea de poliță de asigurare
obligatorie în baza contractului de asigurare din 15 iunie 2011 încheiat cu SA “ASITO”,
ultima achitîndu-i despăgubirea de asigurare în sumă de 39000 de lei. Nefiind de acord cu
suma menționată s-a adresat Biroului de Expertiză Independentă care a întocmit raportul de
evaluare nr. 01 din 30.11.2012 prin care s-a stabilit prejudiciul material cauzat pentru
deteriorarea mijlocului de transport de model Renault Kangoo cu numărul de înmatriculare
ORBG 441 în sumă de 58633 de lei.

Menționează că, în rezultatul accidentului rutier i s-a cauzat vătămări corporale grave
perioadă în care a urmat un tratament ambulatoriu, ceea ce nu i-a permis să desfășoare
activitate profesională.

Prin cererea de concretizare a pretențiilor a solicitat încasarea în beneficiul său din
contul SA “ASITO” a cheltuielilor de tratament în mărime de 5313,70 lei, diferența dintre
despăgubirea achitată pentru mijlocul de transport deteriorat în sumă de 10417 lei, venitul

ratat în sumă de 400608 lei, cheltuielile de transport în mărime de 2115,95 lei și cheltuielile de judecată în cuantum de 4140 de lei.

Prin hotărârea Judecătorei Orhei din 30 septembrie 2015 s-a admis parțial acțiunea, s-a încasat din contul SA "ASITO" în beneficiul lui Eni Victor cheltuielile pentru tratament – 4980,56 de lei, venitul ratat pentru perioada mai 2012- septembrie 2015 în sumă de 20611,14 lei, cheltuielile de transport – 150 de lei, cheltuielile de asistență juridică – 2500 de lei, în rest pretențiile s-au respins ca neîntemeiate. S-a încasat de la SA "ASITO" în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 772,25 de lei.

Prima instanță a reținut că, reclamantul nu a prezentat probe certe care ar demonstra costul de realizare a valorii rămase din mijlocul de transport, cerința de incasare a sumei de 10417 lei cu titlu de diferență dintre despăgubirea achitată pentru mijlocul de transport deteriorat fiind neîntemeiată.

S-au încasat parțial cheltuielile de tratament și de transport pe motiv că reclamantul nu a probat legătură cauzală a acestora cu accidentul rutier disputat în speță. Totodată, venitul ratat a fost încasat pentru perioada mai 2012 – septembrie 2015 (data pronunțării hotărârii) reieșind din indemnizația lunară de 404,14 lei, ceea ce constituie suma de 20611,14 lei, încasarea venitului ratat în cuantumul solicitat de reclamant a fost respins deoarece calculele efectuate în acest sens sunt eronate și contrare art. 25 alin. (1) lit. a) și b) și alin. (2¹) din Legea nr. 414 din 22.12.2006.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 03 februarie 2016 s-a respins apelul declarat de Eni Victor. S-a admis apelul declarat de SA "ASITO", s-a modificat hotărârea Judecătorei Orhei din 30 septembrie 2015 în partea încasării venitului ratat micșorând suma de la 20611,14 lei pînă la 8486,94 de lei, în rest hotărârea primei instanțe s-a menținut fără modificări.

În motivarea micșorării sumei venitului ratat, instanța de apel a stabilit că, lui Eni Victor i s-a recunoscut pierderea capacității de muncă în proporție de 40% începînd cu data de 01.01.2014, respectiv de la acest moment urmează a fi calculat venitul ratat pînă la data pronunțării hotărârii primei instanțe.

La data de 19 aprilie 2016 Eni Victor a depus cerere de recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 03 februarie 2016 solicitînd admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel în partea respingerii pretențiilor sale cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că, instanța de apel nu a elucidat circumstanțele importante ale pricinii și a apreciat arbitrar probele.

Invocă faptul că, instanța de apel a interpretat eronat art. 21 din Legea nr. 414 din 22.12.2006 cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;

c) a interpretat în mod eronat legea;

d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul consideră cererea de recurs ca fiind depusă în termen în condițiile în care din materialele cauzei nu poate fi stabilit momentul comunicării către recurent a deciziei instanței de apel pentru a determina respectarea termenului legal de declarare a recursului. Totodată, scrisoarea de însoțire anexată la materialele pricinii (f.d. 6) nu atestă cine este destinatarul care a primit decizia instanței de apel, prin urmare proba dată nu poate fi reținută la stabilirea momentului de valorificare a căii de atac de către Eni Victor.

Argumentele invocate în recurs precum că, instanța de apel nu a elucidat circumstanțele importante ale pricinii și a apreciat arbitrar probele poartă un caracter declarativ or, acestea nu sunt însoțite de raționamente concludente în acest sens.

Cu referire la dispoziția art. 21 din Legea nr. 414 din 22.12.2006 invocată de recurent, completul constată că, textul acesteia nu corespunde cu articolul menționat or, de fapt, dispoziția care reglementează segmentul litigios pretins încălcat de către instanța de apel se regăsește la art. 25 alin. (2¹) din aceeași lege, însă eroarea dată nu poate fi catalogată ca una esențială. Revenind la alegațiile recurentului pe marginea calculării eronate a venitului ratat ca rezultat al aplicării eronate a prevederilor disputate, completul constată contrariul or, instanța de apel a stabilit cuantumul venitului ratat reieșind din materialul probatoriu

prezentat de reclamant din perspectiva aplicării juste a normelor pertinente, inclusiv al art. 25 alin. (2¹) din Legea nr. 414 din 22.12.2006.

Astfel, instanța de recurs notează că, recurentul nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că “... art. 6 parag.1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (*cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25.02.1995, nr.26561/1995*)

Colegiul concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de recurs.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Eni Victor ca fiind inadmisibil în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Eni Victor se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Iuliana Oprea

Sveatoslav Moldovan